

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **I. R.**
státní příslušnost Ukrajina
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2021, č. j. OAM-181/LE-VL17-VL14-PS-2021, ve věci zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 12. 1. 2022 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 8.

Shodu s prvopisem potvrzuje

4. 2021. Žalobce v žalobě namítal, že žalobce se v jeho případě nesprávně a nedostatečně zabýval posouzením možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) a b) zákona o azylu, tedy povinnost zdržovat se v pobytovém středisku nebo povinnost osobně se hlásit Ministerstvu vnitra ve stanovené době. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podle žalobce neuvedl, čím přesně by byl ohrožen průběh správního řízení propuštěním žalobce. Co se týče dosavadního způsobu života žalobce, tento nespáchal žádnou trestnou činnost, byl pouze v ČR nějakou dobu nelegálně. Tímto však nebyl narušen veřejný pořádek ani nebyly ohroženy jiné zájmy. Ačkoli žalovaný uvádí, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění, zároveň žalovaný uvedl, že nelze vyloučit, že bude žádost žalobce posuzovat ve standardním režimu, tj. nikoliv jako žádost zjevně nedůvodnou.
2. Žalobce má dále za to, že stanovená doba zajištění je zcela zjevně nepřiměřená (108 dnů), což neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 17/2012-36 ze dne 29. 2. 2012 a č. j. 7 As 97/2012-26 ze dne 4. 9. 2012. Podle žalobce § 46a odst. 10 zákona o azylu zamezuje cizinci v přístupu k efektivnímu soudnímu přezkumu v rozumných intervalech. Poukázal na skutečnost, že Nejvyšší správní soud předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 129a odst. 3 (žalobce v žalobě chybně uvedl § 129) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jež je podle žalobce obsahem totožný s dikcí § 46a odst. 10 zákona o azylu.
3. Žalovaný odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu, přičemž následně argumentoval shodně s obsahem napadeného rozhodnutí.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl na území České republiky, v Praze dne 15. 12. 2021 kontrolován Policií České republiky, přičemž bylo zjištěno, že žalobce je evidován ode dne 29. 7. 2021 do 19. 8. 2023 jako nežádoucí osoba, když mu bylo dne 2. 5. 2021 uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let a současně mu byla stanovena doba k vycestování v trvání 20 dnů. Rozhodnutím Policie České republiky ze dne 15. 12. 2021, č. j. KRPA-334504-13/ČJ-2021-00022-ZZC, zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na 90 dnů. Dne 21. 12. 2021 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný následně rozhodl dne 22. 12. 2021 napadeným rozhodnutím o zajištění žalobce. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl skutkové okolnosti týkající se okolností příjezdu a pobytu žalobce na území České republiky a z dosavadního jednání žalobce dovodil existenci zřejmého nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo zapříčiněno snahou vyhnout se mu, přičemž žalobce mohl o mezinárodní ochranu požádat již dříve. Stejně tak nepovažoval žalovaný za účinné uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, neboť z dosavadního jednání žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a že nelze rozumně předpokládat, že by náhle změnil své jednání a respektoval zvláštní opatření, která by mu správní orgán uložil.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a to v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.

6. Předmětem přezkumu ze strany krajského soudu bylo rozhodnutí o zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
8. Podle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).
9. Nosným žalobním bodem je nesouhlas žalobce s tím, jakým způsobem žalovaný posoudil a odůvodnil v jeho případě (ne)možnost využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
10. Podle přesvědčení krajského soudu jsou úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, dostatečné, přezkoumatelné a ob stojí v konfrontaci se žalobními námitkami. Žalovaný správně poukázal v první řadě na to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až po zadržení Policií ČR a zajištění za účelem správního vyhoštění, kdy již měl žalobce uloženo správní vyhoštění a stanovenou dobu k vycestování, kterou nerespektoval a z území ČR dobrovolně nevycestoval. Uvedená skutečnost nebyla mezi účastníky sporná. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
11. Krajský soud pouze zdůrazňuje, že podle citovaných zákonných ustanovení má před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců přednost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu (uložení povinnosti cizinci zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit ve stanovené době). Lze také poukázat na to, že důvody zajištění budou zpravidla odlišné od důvodů, pro které nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Nicméně ve vztahu k důvodu zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu je třeba poukázat na to, že vztahem tohoto ustanovení a ustanovení § 47 zákona o azylu (zvláštní opatření) se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích, které jsou dostupné na jeho webových stránkách www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 – 32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti

využití zvláštních opatření. Jakkoli nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější, než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.

12. Uvedené závěry aplikoval krajský soud na poměry projednávané věci se závěrem, že žalovaný nepochybil, pokud ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Závěry žalovaného nelze vnímat izolovaně a nepřipustně je vytrhávat z obsahu celého odůvodnění. Žalovaný se zabýval pobytovou historií žalobce a z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem, pro který dospěl k závěru o nutnosti jeho zajištění, včetně neúčinnosti zvláštních opatření, je kromě účelového podání žádosti, také nerespektování právního řádu žalobcem. Uvedené skutečnosti i podle přesvědčení krajského soudu odůvodňují závěr, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu existují.
13. Krajský soud neshledal jako důvodnou ani námitku nepřiměřenosti stanovené délky zajištění s ohledem na žalobcem tvrzenou nemožnost přístupu k efektivnímu soudnímu přezkumu v rozumných intervalech. Nejvyšší správní soud dovodil, že v případech zajištění podle § 46a zákona o azylu může žadatel o mezinárodní ochranu v zajištění požádat žalovaného o opětovné posouzení důvodů zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu, změní-li se podstatnou měrou skutkové okolnosti, a to i v případě, kdy je proti rozhodnutí o zajištění podána žaloba, o níž doposud nebylo rozhodnuto (blíže např. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38 a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 - 53). O tomto právu byl žalobce řádně poučen v rozhodnutí žalovaného a bude na něm, zda uvedené možnosti využije.
14. Krajský soud uzavírá, že k zajištění žalobce měl žalovaný dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu, žalovaný měl dostatečné podklady k závěru, který v napadeném rozhodnutí vyslovil a rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, a to i ve vztahu k § 47 zákona o azylu, potažmo k přiměřenosti stanovené lhůty zajištění. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 24. ledna 2022

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce